DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 lipca 1946 r.

Nr 14

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

153

DEKRET

z dnia 12 czerwca 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2 ust. (3), (4) i (5) otrzymują brzmienie:

„(3) Wartość pieniężną świadczeń w naturze szacuje się na podstawie cen wolnego rynku. W przypadku udzielania tych świadczeń w formie odpłatnej doliczeniu do wynagrodzenia podlega różnica między ceną wolnego rynku a ceną zapłaconą przez podatnika.

(4) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrem Przemysłu po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych może na każdy rok kalendarzowy ustalać odmiennie od zasady określonej w ust. (3) dla wszystkich lub niektórych kategorii podatników wartość pieniężną świadczeń w naturze w postaci wyżywienia, mieszkania służbowego, światła, opału, węgla i użytkowania roli oraz wartość pieniężną ordynarii wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom, zatrudnionym w gospodarstwach rolnych w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

(5) Wysokość cen wolnego rynku ustalają dyrektorzy izb skarbowych co najmniej raz na pół roku w miesiącu czerwcu i grudniu na następne półrocze, posiłkując się przeciętnymi cenami wolnego rynku w sprzedaży spożywcom. Ceny te mogą być ustalane bądź jednolicie dla całego okręgu izby skarbowej, bądź też odmiennie dla poszczególnych jego części";

2) w art. 2 dodaje się ustęp (6) w brzmieniu:

„(6) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze przy zastosowaniu przepisów ust. (3) i (4). Ryczałty te mogą być ustalane jednolicie dla całego Państwa lub okręgów izb skarbowych bądź ich części, a także dla pracowników poszczególnych kategoryj płatników lub oddzielnych zakładów pracy. Uprawnienie to może Minister Skarbu przelać na dyrektorów izb skarbowych";

3) w art. 5 ust. (1) pkt 6), 16), 17) i 19) otrzymują brzmienie:

„6) skapitalizowane renty, wypłacane z funduszów Państwa lub zakładów ubezpieczeń społecznych";

„16) jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe do wysokości 3.000 zł, jeżeli są udzielane w okresie sześciu tygodni przed lub po zdarzeniu";

„17) dary pieniężne i w naturze do wysokości 6.000 zł z tytułu co najmniej 25-letniego okresu trwania pracy";

„19) wynagrodzenia nie przekraczające w stosunku rocznym 36.000 zł, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej";

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„art 7 (1) Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wypłacenia wynagrodzenia i jest niezależny od tego, czy wynagrodzenie zostało wypłacone za czasokres bieżący, przeszły lub przyszły.

(2) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, w którym powstał obowiązek podatkowy";

5) w art. 9 ust. (1), (2), (3) i (4) otrzymują brzmienie:

„(1) Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż czworo dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma więcej niż sześcioro dzieci na utrzymaniu.

(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. W przypadku, gdy oboje ze współmałżonków pobierają wynagrodzenie, zniżka przysługuje tylko mężowi, żonie zaś jedynie wówczas, gdy wynagrodzenie męża jest zwolnione od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 20).

(3) Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

(4) Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze do ukończonych 24 lat życia, jeżeli pobierają one naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń";

6) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	%
1	36.000	42.000	1
2	42.000	48.000	1,5
3	48.000	54.000	2
4	54.000	60.000	2,5
5	60.000	70.000	3
6	70.000	80.000	4
7	80.000	90.000	5
8	90.000	100.000	6
9	100.000	110.000	7
10	110.000	120.000	8
11	120.000	130.000	10
12	130.000	140.000	12
13	140.000	160.000	14
14	160.000	180.000	16
15	180.000	200.000	18
16	200.000	240.000	20
17	240.000	280.000	22
18	280.000	320.000	24
19	320.000	360.000	26
20	360.000	400.000	28
21	400.000	450.000	30
22	450.000	500.000	32
23	500.000	550.000	34
24	550.000	600.000	36
25	600.000	700.000	38
26	700.000	800.000	40
27	800.000	900.000	42
28	900.000	1.000.000	44
29	1.000.000	—	46

(2) Podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym.

(3) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku wynagrodzenie zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, sumę podatku zaś do pełnych złotych, odrzucajac końcówki wyrażone w groszach.

(4) Minister Skarbu może obniżać w drodze rozporządzeń skalę z ust. (1) oraz podwyższać kwotę wynagrodzenia wolnego od podatku";

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek od wynagrodzeń, wypłacanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, pobiera się drogą potrącania od wypłacanego wynagrodzenia kwoty należnego podatku według skali art. 11.

(2) Do potrącania kwoty należnego podatku obowiązani są pracodawcy (władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i w ogóle wszyscy pracodawcy, wypłacający wszelkiego rodzaju wynagrodzenia) przy każdej wypłacie wynagrodzenia.

(3) Jeżeli pracodawca nie potrąca należytego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszów, obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku taką kwotę, aby — po potrąceniu od tej kwoty należnego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty. Zasada powyższa ma zastosowanie, gdy wynagrodzenie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym.

(4) Przy wypłacie wynagrodzeń periodycznych zmiennych stosuje się przepisy art. 11 ust. (2) dopóty, aż łączna suma wynagrodzeń w danym roku kalendarzowym przekroczy 36.000 zł, po czym w celu ustalenia stopy procentowej podatku należy stosować przepisy ust. (8).

(5) W przypadku, gdy obliczenie podatku w sposób przewidziany w ust. (4) za poszczególne czasokresy wypłaty jest dla pracodawcy uciążliwe, może on przy wypłacie każdego wynagrodzenia stosować ogólne zasady obliczania podatku (art. 11 ust. 2). Jednakże przy wypłacie wynagrodzenia za ostatni czasokres każdego półrocza roku podatkowego pracodawca, stosujący zasady wyrażone w zdaniu poprzedzającym, obowiązany jest obliczyć ogólną sumę wynagrodzeń wypłaconych danemu pracownikowi w tym półroczu i, po doprowadzeniu tej sumy do stosunku rocznego, ustalić kwotę należnego podatku. Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego w okresie półrocza od bieżąco dokonywanych wypłat, różnicę należy potrącić przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dane półrocze i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym potrącenie zostało dokonane. Jeżeli zaś z obliczenia wyniknie nadpłata, pracodawca zarachowuje ją na podatek przypadający od bieżąco wypłacanych danemu pracownikowi wynagrodzeń za pierwsze czosokresy wypłaty następnego półrocza.

(6) O dokonanych w myśl ust. (5) skorygowaniu podatku pracodawca zawiadamia pisemnie urząd skarbowy przez uczynienie odpowiedniej wzmianki w wykazie potrąceń lub w liście płacy. Gdyby stosunek umowy o pracę został rozwiązany przed zarachowaniem nadpłaty, pracownik może żądać od urzędu skarbowego zarachowania tej nadpłaty na inne należności podatkowe lub w braku tych należności — wypłacenia jej w gotówce.

(7) W celu obliczenia podatku przy wypłacie wynagrodzenia nieperiodycznego (jednorazowego) dolicza się je wraz z poprzednio wypłaconymi w danym roku kalendarzowym wynagrodzeniami nieperiodycznymi do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego periodycznego wynagrodzenia i ustaloną w ten sposób stopę procentową stosuje się do bieżąco wypłacanego wynagrodzenia nieperiodycznego.

(8) W stosunku do osób, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłaconego wynagrodzenia. W przypadku powtarzających się w ciągu roku wypłat nieperiodycznych należy dodać do kwoty bieżąco wypłacanej sumę wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalić stopę procentową i obliczyć podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek uprzednio już pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

(9) Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po pobraniu podatku nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego";

8) w art. 13 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający poszczególnemu pracownikowi wynagrodzenie w sumie nie przekraczającej 80.000 zł w stosunku rocznym, obowiązany jest, oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 11, uiścić z własnych funduszów dodatkową opłatę według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Roczna suma dodatkowej opłaty w złotych
	ponad	do	
1	—	36.000	3.600
2	36.000	42.000	3.240
3	42.000	48.000	2.940
4	48.000	54.000	2.580
5	54.000	60.000	2.160
6	60.000	65.000	1.740
7	65.000	70.000	1.620
8	70.000	75.000	720
9	75.000	80.000	480

9) w art. 13 dodaje się ust. (4) w brzmieniu:

„(4) Sumę dodatkowej opłaty zaokrągla się do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach";

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Kwoty należnego podatku, potrącone przez pracodawcę przy wypłacie wynagrodzenia (art. 11 i 12), lub ponoszone przez pracodawcę z własnych funduszów (art. 12 ust. 3), jak również kwoty dodatkowych opłat (art. 13) pracodawca jest obowiązany wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń";

11) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. (1) Pracodawca, wypłacający osobie u niego zatrudnionej dwa lub więcej wynagrodzeń, obowiązany jest, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 36.000 zł, obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń.

(2) Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11, różnicę należy potrącić dodatkowo najpóźniej przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dokonaniu ostatniej wypłaty. Przez kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11 należy rozumieć kwotę podatku skorygowanego zgodnie z przepisem art. 12 ust. (5) i (6)";

12) w art. 17 ust. (1) otrzymuje brzmienie:
„(1) Osoby, które otrzymują wynagrodzenia od różnych pracodawców, obowiązane są po upływie roku kalendarzowego uiścić tytułem podatku od wynagrodzeń różnicę między należnością podatku od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 11, a kwotą potrąconą w trybie art. 12 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku. Przez kwotę podatku potrąconego według skali art. 11 należy rozumieć kwotę podatku skorygowanego zgodnie z przepisem art. 12 ust. (5) i (6)";

13) art. 18 i jego tytuł otrzymują brzmienie:
„Przepisy karne.

Art. 18. Do przestępstw z zakresu podatku od wynagrodzeń stosuje się odpowiednio przepisy części IV ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134)";

14) po art. 18 dodaje się nowy artykuł 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. Ilekroć w innych przepisach prawnych jest mowa o państwowym podatku dochodowym od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, należy przez podatek ten rozumieć podatek od wynagrodzeń".

Art. 2. (1) Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 lipca 1946 r. bez względu na czas, za jaki przypadają.

(2) Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok 1946 skalę podatku przewidzianą w art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu, a odpowiadającą sumie całorocznego wynagrodzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłaconych w okresie lipiec — grudzień 1946 r. Podatek należny od wynagrodzeń wypłaconych do dnia 30 czerwca 1946 r. należy obliczyć według skali. przewidzianej w art. 11 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) w brzmieniu obowiązującym od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, również odpowiadającej sumie całorocznego wynagrodzenia.

(3) Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. 8) za okres lipiec — grudzień 1946 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość wynagrodzenia wypłaconego od początku roku, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

(4) W przypadkach, gdy po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego wypłacone zostanie wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 lipca 1946 r., za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość poprzednio wypłaconego wynagrodzenia łącznie z bieżąco wypłaconym wyrównaniem, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek poprzednio pobrany na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r., o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220), z uwzględnieniem zmian wynikających z dekretu niniejszego i zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Skarbu:

Leon Kurowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lipca 1946 r. Nr 29, poz. 187).

154

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 czerwca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umudurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 97, poz. 885, z 1935 r. Nr 65, poz. 407, z 1936 r. Nr 52, poz. 369, z 1937 r. Nr 9, poz. 68 i 69, Nr 39, poz. 303, Nr 55, poz. 432, z 1938 r. Nr 43, poz. 355, Nr 53, poz. 414, Nr 74, poz. 522, z 1939 r. Nr 14, poz. 79, Nr 25, poz. 166, z 1945 r. Nr 21, poz. 126 i z 1946 r. Nr 28, poz 179) wprowadza się zmiany następujące:

w § 39 w ustępie wymieniającym stanowiska kierownicze zaliczone do 7 stawki dodatków funkcyjnych po wyrazach: „Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego" wstawia się wyrazy: „Rzecznik Interesu Publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych", a w ustępie wymieniającym stanowiska kierownicze zaliczone do 9 stawki dodatków funkcyjnych po wyrazach: „Naczelnik Wydziału władzy bezpośrednio podległej władzy naczelnej" wstawia się wyrazy: „Zastępca Rzecznika Interesu Publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Jan Stańczyk

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lipca 1946 r. Nr 29, poz. 189).

155

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 czerwca 1946 r.

o zmianie cen sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam, co następuje:

§ 1. Punkt 2 cennika załączonego do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 listopada 1945 r. o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 328) otrzymuje brzmienie następujące:

	Cena za 1 sztukę Kat. II
2. Cygara:	
El Aliento	20 zł
Kopernik	16 zł
La Pintura	12 zł
Ligia	10 zł
Cygarillos	7 zł 50 gr
Cygaretki	5 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 czerwca 1946 r.

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lipca 1946 r. Nr 29, poz. 190).

156

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 lipca 1946 r.

w sprawie ustalenia daty, warunków i sposobu przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego.

Na podstawie art. 2 ust. 1 dekretu z dnia 24 kwietnia 1946 r. o przejęciu agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 120) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych dokona zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

2. Od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia aż do wykreślenia Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego uprawniony jest do dokonywania w imieniu tej Kasy wszelkich czynności, związanych z przejęciem, wobec władz, sądów i osób prywatnych.

§ 2. 1. Do czasu wykreślenia z rejestru handlowego Centralnej Kasy Spółek Rolniczych zarząd tej Kasy współdziała, w miarę potrzeby, w czynnościach przejęcia.

2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego władze Centralnej Kasy Spółek Rolniczych nie mogą zaciągać nowych zobowiązań ani też udzielać nowych kredytów bez uprzedniej zgody zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

§ 3. 1. W terminie dwutygodniowym od daty wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego ogłosi w „Monitorze Polskim" i w czasopiśmie spółdzielczym „Społem" o odbywającym się przejęciu i spłacie udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych. Spłata nastąpi w terminie dni 30 od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

2. Należności z tytułu udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych figurujące w bilansie tej Kasy na „Rachunku Polskim" w rozumieniu rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) ulegną spłacie bez ograniczenia, natomiast należności te figurujące na rachunkach „starych" i „okupacyjnych" będą wypłacone przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego z zachowaniem przepisów wymienionego rozporządzenia z dnia 5 października 1944 r.

3. Wypłata udziałów zgodnie z ustępem poprzedzającym nastąpi w tym przypadku, jeżeli członek Centralnej Kasy Spółek Rolniczych uregulował wszystkie swoje zobowiązania wobec Kasy z tytułu udzielonych mu kredytów, w przeciwnym razie należne członkowi udziały zostaną zaliczone na spłatę należności Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, wypłacie podlega tylko ta część udziałów, która pozostaje po zaspokojeniu roszczeń Centralnej Kasy Spółek Rolniczych.

4. Sumy, przeznaczone na spłatę udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, które nie zostaną podjęte w terminie określonym w ust. 1, przejmie Bank Gospodarstwa Spółdzielczego jako wierzytelności byłych udziałowców Centralnej Kasy Spółek Rolniczych i zaksięguje na specjalnych rachunkach (starym, okupacyjnym lub polskim).

5. Członek Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, który z tytułu swego udziału posiada wierzytelność do Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, (ust. 4), może stać się członkiem Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, jeżeli zgłosi żądanie zaliczenia swej wierzytelności na poczet udziału w Banku Gospodarstwa Spółdzielczego i podpisze stosowną deklarację członkowską. Udział taki księguje się w bilansie Banku Gospodarstwa Spółdzielczego na „Rachunku Polskim". W razie nadwyżki wierzytelności ponad zadeklarowany udział wypłata nadwyżki będzie dokonana przy zachowaniu przepisów rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4). W tym przypadku na zadeklarowany udział będą zaliczone przede wszystkim należności na „Rachunku Polskim", a w dalszej kolejności, — na rachunku „starym" i „okupacyjnym".

6. W razie wystąpienia członka Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, którego udział składa się z należności z tytułu członkostwa w Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, udział ten podlega przerachowaniu na rachunki „stary", „okupacyjny" i „polski" stosownie do pierwotnego pochodzenia (według dat wpłaty) i może być wypłacony przy zachowaniu przepisów rozporządzenia z dnia 5 października 1944 r. powołanego w ust. 5.

§ 4. Udział Skarbu Państwa w Centralnej Ka-

sie Spółek Rolniczych ulegnie spłacie w sposób i na warunkach, które zostaną określone w osobnym rozporządzeniu.

§ 5. 1. Za podstawę przejęcia aktywów i pasywów Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przyjmuje się bilans zamknięcia tej Kasy na dzień 31 grudnia 1945 r., sprawdzony i zatwierdzony przez Ministra Skarbu.

2. Wszelkie operacje Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, dokonane po dniu 31 grudnia 1945 r., uważa się za operację prowadzone na rachunek Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

§ 6. Przejęcie faktyczne aktywów i pasywów oraz agend Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego nastąpi najpóźniej w terminie 60 dni od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim" obwieszczenia, o którym mowa w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Zatwierdzony przez Ministra Skarbu protokół przejęcia (§ 6), sporządzony przez zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego wraz ze zgłoszonym do sądu rejestrowego wnioskiem zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego stanowi podstawę do wykreślenia Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego.

2. Przedstawienie protokółu przejęcia do zatwierdzenia oraz wykreślenie Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego powinno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przepisanie tytułu własności przejmowanych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego nieruchomości oraz innych praw w księgach hipotecznych nastąpi na jednostronny wniosek zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego na podstawie zaświadczenia sądu o wykreśleniu Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu:

Daniel Kuszewski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lipca 1946 r. Nr 29, poz. 191).

157

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1946 r. L. D. V./1-3/6/46

w sprawie stosowania stopy podatkowej z art. 5 dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego i w sprawie przesyłania Głównemu Urzędowi Statystycznemu sprawozdań statystycznych z podatku od wzbogacenia wojennego.

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych)

I. Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy skarbowe wadliwie stosują przepisy art. 5 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72). Mianowicie w przypadkach, gdy suma wzbogacenia wojennego nieznacznie przekracza 100.000 zł, urzędy stosują 15% stopę podatkową, przez co godzą w podstawową zasadę ust. (1) powołanego wyżej art. 5 dekretu, obniżając w ten sposób określoną ustawowo kwotę wzbogacenia wojennego, wolną od podatku. Po potrąceniu bowiem obliczonego podatku przy zastosowaniu 15% stawki od ustalonej kwoty wzbogacenia wojennego, pozostała suma wzbogacenia jest niższa od kwoty wolnej od podatku. Tego rodzaju praktyka nie znajduje oparcia w przepisach dekretu. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, jak następuje:

Dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72) nie zawiera wprawdzie wyraźnego przepisu, zabraniającego stosowania 15% stopy przy obliczaniu podatku, jeżeli podstawa wymiaru jest nieznacznie większa od kwoty 100.000 zł, niemniej brak takiego zakazu nie uprawnia władzy wymiarowej do stosowania stawki podatkowej w wysokości, która w praktyce prowadzi do przekreślenia zasady wyrażonej w ust. (1) art. 5 dekretu, w/g której podatku nie pobiera się, jeżeli wzbogacenie wojenne nie przekracza 100.000 zł. Za trafnością takiej wykładni przemawia przepis ust. (3) art. 5, który daje dostateczne podstawy do wypełnienia istniejącej w tej mierze luki. Konstrukcja zaś tego przepisu prawnego pozwala na stosowanie w tym względzie interpretacji rozszerzającej i przyjęcie w drodze analogii zasady, wyrażonej w ust. (3) art. 18 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14), obowiązującej zresztą i w dawnych przepisach o państwowym podatku dochodowym, która również znalazła od-

powiedni wyraz w § 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 marca 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 75). W myśl zaś tej zasady prawnej, jeżeli po potrąceniu przypadającej kwoty podatku pozostaje z podstawy, ustalonej do wymiaru podatku mniej, niż wynosi najwyższa podstawa wymiaru wolna od podatku — wówczas należy podatek wymierzyć tylko w wysokości nadwyżki podstawy wymiaru ponad kwotę najwyższej podstawy wolnej od podatku. W konsekwencji powyższej zasady podatek od wzbogacenia wojennego, ustalonego w granicach od 100.001 zł. do 117.647 zł będzie wynosił różnicę, pozostałą z odjęcia kwoty 100.000 zł, wolnej od podatku od ustalonej kwoty wzbogacenia wojennego ponad 100.000 zł. Przy obliczaniu podatku od wzbogacenia, przekraczającego kwotę 117. 647 zł, należy stosować stawki, określone w ust. (2) art. 5 w zależności od wysokości ustalonego wzbogacenia wojennego.

Natomiast w przypadkach t. zw. „międzystopy" urzędy skarbowe (rewizyjne) winny przestrzegać postanowienia ust. (3) tegoż artykułu. Ministerstwo Skarbu stwierdziło bowiem, że niektóre władze wymiarowe nie stosują tego przepisu w tych przypadkach, gdzie ze względu na zachodzącą „międzystopę" przepis ten winien być uwzględniany.

II. Nawiązując do ust. 1 pkt 1, 2, lit. a) i b) okólnika Nr 218 z dnia 30 marca 1946 r. L. D. V. 1-3/6/46 w sprawie statystycznego opracowania wyników akcji wymiarowej nadzw. podatku od wzbogacenia wojennego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że celem ułatwienia Głównemu Urzędowi Statystycznemu opracowania całokształtu materiału statystycznego, zgodnie z zakreślonym planem, wypełnione karty statystyczne należy przesyłać w terminie od 30 czerwca do 10 lipca 1946 r., nie zaś sukcesywnie, w miarę dokonywania wymiarów, jak to niektóre urzędy skarbowe uczyniły. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządza, by w przyszłości wypełnione karty statystyczne wymiarów, jakie będą ewentualnie dokonywane w okresie od dnia 1 lipca do końca 1946 r., zostały przesłane Głównemu Urzędowi Statystycznemu w terminie od 1 do 10 stycznia 1947 r.

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich

158

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1946 r. L. D. V. 2-4/69/46 (Nr 433)
w sprawie dodatku za zwłokę od niezapłaconych w terminie zaliczek na podatek obrotowy i dochodowy oraz opłat za upomnienie.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

Wobec wątpliwości wysuniętych przez jedną z izb skarbowych w związku z okólnikiem Nr 99 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1946 r. Nr 4, poz. 49) co do pobierania opłaty za upomnienie oraz dodatku za zwłokę od zaległych zaliczek na podatki obrotowy i dochodowy — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Terminy płatności zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy określone zostały rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy i obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50 i 51). Określone tymi rozporządzeniami terminy płatności obowiązują oczywiście także w przypadku, gdy podatnicy nie wykonali w terminie obowiązku wpłacenia zaliczek wcale, bądź też wykonali go tylko częściowo, a władza podatkowa na podstawie art. 126 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) ustaliła sama wysokość zaliczki drogą wydania i doręczenia podatnikowi odpowiedniej decyzji według wzoru Nr 5z, przewidzianego w powołanym wyżej okólniku Ministerstwa Skarbu Nr 99. Od wpłat zatem na poczet zaliczek miesięcznych na podatki dochodowy i obrotowy, dokonywanych po upływie terminu płatności zaliczek, należy pobierać dodatek za zwłokę w wysokości określonej w art. 38 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) nie wyłączając przypadku, gdy władza podatkowa ustaliła podstawę obliczenia zaliczki w drodze oszacowania (art. 118 d. p. p.).

Wspomniana decyzja władzy podatkowej w sprawie ustalenia wysokości zaliczki zastępuje w myśl powołanego okólnika Nr 99 upomnienie egzekucyjne. Ponieważ decyzja ta nie jest odrębnym upomnieniem egzekucyjnym, lecz jedynie je zastępuje, przeto od decyzji tej nie należy pobierać opłaty za upomnienie, określonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 października 1945 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 292)

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich

159

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lipca 1946 r. L. D. V/3-1/18/46 (Nr 436)

w sprawie średniej dochodowości z działalności literackiej, publicystycznej i artystycznej.

Do

Wszystkich Izb Skarbowych
i Urzędów Skarbowych

Ministerstwo Skarbu poleca przy wymiarze podatku dochodowego (ustalaniu zaliczek na podatek dochodowy) za lata kalendarzowe 1945, 1946 i 1947 dla podatników osiągających przychody z honorariów autorskich za dzieła o trwałej wartości naukowej ustalać koszty uzyskania na 100% przychodu a to biorąc pod uwagę, iż dzieła tego rodzaju wydawane w tym okresie pochodzą z opracowań podejmowanych w czasie okupacji, co było połączone z niepomiernie wielkim nakładem materialnym.

Podatników tego rodzaju należy przeto zwalniać od opodatkowania.

Zarządzenie niniejsze nie ma zastosowania do twórczości i działalności literackiej, publicystycznej i artystycznej.

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich.

160

OKÓLNIK KIEROWNIKA PROKURATORII GENERALNEJ RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 8 czerwca 1946 r. L. dz. 1834/46-S

w sprawie terytorialnego zakresu działania Urzędów Prokuratorii Generalnej R. P.

Do

Obywateli Kierowników Wydziałów w Urzędzie Głównym Prokuratorii Generalnej, Kierowników Oddziałów Prokuratorii Generalnej w Krakowie, Katowicach, Poznaniu, Gdańsku oraz Zespołów Delegacyjnych w Łodzi, Kielcach, Bydgoszczy, Rzeszowie i Wrocławiu.

Dotychczas obowiązujący terytorialny zakres działania Urzędu Głównego Prokuratorii Generalnej i jej Oddziałów był czasowy i ulegał zmianom w zależności od powstawania nowych sądów i związanych z tym zmian ich terytorialnej właściwości.

Wobec dokonania już podziału całego terytorium Państwa na okręgi sądowe, zachodzi konieczność dostosowania w myśl § 10 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9.XII.1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rz. P. (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967) okręgów terytorialnych Urzędu Głównego i Oddziałów Prokuratorii do okręgów sądów apelacyjnych i opracowania nowego wykazu terytorialnej kompetencji urzędów Prokuratorii.

Stosowane obecnie kryterium przy ustalaniu kompetencji Prokuratorii Generalnej, a mianowicie częściowo oparte na właściwości terytorialnej sądów apelacyjnych, a częściowo w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, na właściwości terytorialnej Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych (dawniej Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P.), dało ujemne wyniki, oraz powodowało komplikacje i trudności w urzędowaniu zarówno Prokuratorii Generalnej, jak i sądów.

Wobec powyższego w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, uchylam dotychczasową właściwość terytorialną poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej, opartą na właściwości terytorialnej poszczególnych Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P. względnie obecnie okręgowych Urzędów Likwidacyjnych, a jako jedyną podstawę dla ustalenia właściwości terytorialnej Urzędów Prokuratorii Generalnej we wszystkich sprawach, przyjmuję podział kraju na okręgi sądowe.

Ze względu na znaczną ilość spraw w niektórych większych miastach będą tam nadal czynne zespoły delegacyjne, powołane do życia na podstawie art. 44 uchwały Rady Ministrów z dn. 28 sierpnia 1919 r., w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorii (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 433) względnie art. 50 uchwały Rady Ministrów z dn. 17 czerwca 1920 r. w sprawie ustroju i czynności Oddziałów Prokuratorii Generalnej (Dz. U. R. P. Nr 73, poz.

502). Zespoły delegacyjne stanowią część składową Urzędu Głównego względnie Oddziału i będą działały w ramach właściwości terytorialnej Urzędu Głównego, lub właściwego Oddziału z tym, że będą one wyłącznie właściwe do prowadzenia spraw w powierzonych im okręgach sądowych.

Poniżej podaję wykaz kompetencji terytorialnej poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej.

WYKAZ
URZĘDÓW PROKURATORII GENERALNEJ
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1) *Urząd Główny w Warszawie.*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Zespoły Delegacyjne Urzędu Głównego:

a) Zespół Delegacyjny w Łodzi

z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Łodzi,
Okręg Sądu Okręgowego w Piotrkowie,

b) Zespół Delegacyjny w Kielcach

z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie:
Okręg Sądu Okręgowego w Kielcach,
Okręg Sądu Okręgowego w Radomiu,
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Częstochowie.

2) *Oddział w Krakowie.*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Krakowie

c) Zespół Delegacyjny w Rzeszowie.

Okręg Sądu Okręgowego w Rzeszowie,
Okręg Sądu Okręgowego w Przemyślu,
Okręg Sądu Okręgowego w Jaśle.

3) *Oddział w Katowicach*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Katowicach,
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Katowicach

d) Zespół Delegacyjny we Wrocławiu.

Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

4) *Oddział w Poznaniu.*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Poznaniu.

e) Zespół Delegacyjny w Bydgoszczy.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

5) *Oddział w Gdańsku.*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Olsztynie.

Wykaz sądów i prokuratur, pomieszczony został w Nr 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 1 grudnia 1945 r. (str. 12 — 19), a sprostowanie tego wykazu ogłoszone w Dzien. Urzęd. Min. Sprawiedliwości Nr 2 z 1946 r., str. 47. Dalszym zmianom uległ podany wyżej wykaz w związku z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dn. 12.X.1945 r. o zniesieniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 256), z dn. 5.IV.1946 r. w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego w Częstochowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 97), oraz z dn. 5.IV.1946 r., w sprawie włączenia okręgu Sądu Grodzkiego w Opocznie do Sądu Okręgowego w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 98).

Sprawy, które wpływać będą do Urzędów Prokuratorii Generalnej po dniu 15 czerwca 1946 r. należy przekazywać Urzędom Prokuratorii Generalnej, właściwym w myśl okólnika niniejszego; natomiast sprawy wcześniejsze należy prowadzić — aż do ich ukończenia — w tych Urzędach Prokuratorii Generalnej, do których wpłynęły.

Kierownik Prokuratorii Generalnej:

J. Polamin

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIA.

Bilans Zamknięcia Tow. Przem. Handl. BLOCK BRUN sp. akc. w Warszawie na dzień 31 grudnia 1945 r. Aktywa: Nieruchomości i ruchomości zł. 541724.—, Kasa i Banki zł. 59787.75, Towary zł. 3533852.61, Odbiorcy zł. 298834.—, Dłużnicy zł. 91819.—. Razem zł. 4526017.36. Passywa: Kapitał Akcyjny zł. 2000000.—, Kapitały i zobowiązania krajowe i zagraniczne zł. 2202140.—, Wierzyciele zł. 105042.77, Oddział w Krakowie zł. 140310.76. Zysk za 1945 r. zł. 78523.83. Razem zł. 4526017.36. Rachunek Wyników: Koszt Towarów zł. 975582.01, Koszty Handlowe i warsztatowe zł. 2228516.66, Czysty Zysk zł. 78523.83, razem zł. 3282622.50. Obroty Netto przedsiębiorstwa zł. 3278272.50, Dochód z nieruchomości zł. 4350.—. Razem zł. 3282622.50.

Bilans zamknięcia Spółki Akcyjnej Handlu Towarami Żelaznymi Krzysztof Brun i Syn w Warszawie, na dzień 31 grudnia 1945 r. — Majątek stały: Place zł. 400000.— Nieruchomości zł. 450000.— Ruchomości zł. 85201.— Majątek płynny: Kasa zł. 107488.64, Banki zł. 149229.38, Towary zł. 4735048.—, Dłużnicy zł. 188553.32, Sumy przechodnie zł. 222660.38, Razem zł. 6338180.72. Kapitał Akcyjny zł. 2400000.—, Długi zagraniczne i zobowiązania wekslowe zł. 1236874.—, Długi hipoteczne zł. 263813.50, Umorzenie nieruchomości i ruchomości zł. 141260.—, Pożyczki zł. 1200000.—, Sumy przechodnie zł. 23535.—, Akcepty zł. 600000.—, Dostawcy krajowi zł. 113165.21, Zysk zł. 359533.01, Razem zł. 6338180.72. Rachunek wyników: Towary zł. 7870390.72, Amortyzacja zł. 69260.—, Rezerwa na amortyzację zł. 72000.—, Koszty handlowe zł. 2175442.27, Zysk za rok 1945 zł. 359533.01. Razem zł. 10546626.—. Sprzedaż zł. 10546626.—. Razem zł. 10546626.—.

COLGATE PALMOLIVE Spółka z o. o.

Al. Zjednoczenia 96, Warszawa 45

Bilans na dzień 31 grudnia 1945

AKTYWA: Maszyny zł. 600.—, Gotówka w kasie i bankach zł. 928.445.58, Lokaty — zł. 3.—, Towary — 69.102.94, Dłużnicy — 45.437.—. Razem — zł. 1.043.588.52. PASYWA: Kapitał zakładowy — zł. 450.000.—, Wierzyciele — zł. 397.829.31, Rezerwy i zobowiązania — zł. 112.120.51, Zysk z poprzedniego okresu — zł. 81.337.56, Zysk za rok 1945 — zł. 2.301.14. Razem zł. 1.043.588.52. Rachunek Strat i Zysków: Straty: — Koszty administracyjne — zł. 56.833.34, Koszty produkcji — zł. 211.262.18, Koszty sprzedaży — 54.174.96, Świadczenia socjalne—zł. 8.233.04, Podatek dochodowy — zł. 840.—, Podatek przemysłowy — zł. 14.674.84, Zysk za rok 1945 — zł. 2.301.14. ZYSKI: — Sprzedaż netto — zł. 348.319.50.

W rejestrze spółdzielni Sądu Okręgowego w Ostrowie wpisano dnia 16 kwietnia 1946 r. pod Nr. R. S. III. 180 przy firmie: Samopomoc w Golinie Spółdzielnia rolniczo-handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną co następuje: Firma brzmi obecnie: „Samopomoc" w Golinie Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa z odpowiedzialnością udziałami. Członkowie odpowiadają za zobowiązania spółdzielni tylko zadeklarowanymi udziałami. Udział wynosi 50 zł. Może być wpłacony ratami w wysokości piątej części zadeklarowanych udziałów rocznie. Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 15 grudnia 1936 zmieniono § 52 statutu. Uchwałą z 16 grudnia 1937 zmieniono §§ 20, 24, 35, 38, 40 i 50 statutu. Uchwałą z 29 grudnia 1938 zmieniono §§ 1, 9 i 10 statutu. Równocześnie wykreślono poprzednie wpisy sprzeczne z powyższymi wpisami.

Cena numeru niniejszego zł 14.—. **Prenumerata miesięczna zł. 30.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Druk. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7.